СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ
TRIBUNAL DE JUSTICIA DE LA UNIÓN EUROPEA
SOUDNÍ DVŮR EVROPSKÉ UNIE
DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL
GERICHTSHOF DER EUROPÄISCHEN UNION
EUROOPA LIIDU KOHUS
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ
COURT OF JUSTICE OF THE EUROPEAN UNION
COUR DE JUSTICE DE L'UNION EUROPÉENNE
CÚIRT BHREITHIÚNAIS AN AONTAIS EORPAIGH
SUD EUROPSKE UNIJE
CORTE DI GIUSTIZIA DELL'UNIONE EUROPEA

EIROPAS SAVIENĪBAS TIESA
EUROPOS SĄJUNGOS TEISINGUMO TEISMAS
AZ EURÓPAI UNIÓ BÍRÓSÁGA
IL-QORTI TAL-ĠUSTIZZJA TAL-UNJONI EWROPEA
HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE UNIE
TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ
TRIBUNAL DE JUSTIÇA DA UNIÃO EUROPEIA
CURTEA DE JUSTIȚIE A UNIUNII EUROPENE
SÚDNY DVOR EURÓPSKEJ ÚNIE
SODIŠČE EVROPSKE UNIJE
EUROOPAN UNIONIN TUOMIOISTUIN
EUROPEISKA UNIONENS DOMSTOL

LUXEMBOURG

PRESUDA SUDA

2. prosinca 1971.*

U predmetu 5/71,

Aktien-Zuckerfabrik Schöppenstedt, sa sjedištem u Schöppenstedtu (Donja Saska), koju zastupaju Rudolf Schrader, predsjednik, i Alfred Isensee, potpredsjednik uprave, uz asistenciju Arveda Deringera, Clausa Tessina, Hansjürgena Herrmanna i Jochima Sedemunda, odvjetnika pri Žalbenom sudu u Kölnu, s adresom za dostavu u Luxembourgu, u uredu Marca Badena, odvjetnika, 1, boulevard Prince Henri,

tužitelj,

protiv

Vijeće Europske zajednice, koje zastupa Ernst Wohlfahrt, glavni direktor pravne službe Vijeća, u svojstvu agenta, uz asistenciju Hans-Jürgena Lambersa, pravnog savjetnika u Vijeću, s adresom za dostavu u Luxembourgu kod J. N. Van den Houtena, direktora pravne službe Europske investicijske banke, 2, place de Metz,

tuženik,

povodom zahtjeva za plaćanje naknade štete na temelju članka 215. stavka 2. Ugovora o EEZ-u radi naknade štete prouzročene Uredbom Vijeća br. 769/68 o utvrđivanju mjera potrebnih za kompenziranje razlike između nacionalnih cijena šećera i cijena važećih od 1. srpnja 1968.,

SUD,

u sastavu: R. Lecourt, predsjednik, J. Mertens de Wilmars i H. Kutscher, predsjednici vijeća, A. M. Donner, A. Trabucchi, R. Monaco (izvjestitelj) i P. Pescatore, suci,

* Jezik postupka: njemački.

nezavisni odvjetnik: K. Roemer,

tajnik: A. Van Houtte,

donosi sljedeću

Presudu

Obrazloženje

1 Tužbom podnesenom tajništvu Suda 13. veljače 1971. poduzeće „Aktien-Zuckerfabrik Schöeppenstedt“ traži od Suda da, na temelju članka 215. stavka 2. Ugovora o EEZ-u, naloži Vijeću da nadoknadi štetu koju je prouzročilo donošenjem Uredbe br. 769/68 od 18. lipnja 1968. (SL 1968, L 143) o utvrđivanju mjera potrebnih za kompenziranje razlike između nacionalnih cijena šećera i cijena važećih od 1. srpnja 1968.

Kao glavni tužbeni zahtjev, traži da mu Vijeće plati 38.852,78 ECU, odnosno 155.411,13 DM, što odgovara gubitku prihoda koje je pretrpio u usporedbi sa starom njemačkom cijenom sirovog šećera.

Podredno, traži da mu se na drugi način nadoknadi pretrpljena šteta.

Dopuštenost

2 Vijeće osporava dopuštenost tužbe tvrdeći ponajprije da se tužbeni zahtjev zapravo i ne odnosi na popravljanje štete prouzročene krivnjom Vijeća nego na uklanjanje pravnih učinaka pobijanog akta.

Ono smatra da bi priznavanje dopuštenosti tužbe ugrozilo sustav sudskih postupaka utvrđen Ugovorom, osobito člankom 173. stavkom 2., sukladno kojemu pojedinci ne mogu podnijeti tužbu za poništenje uredbe.

3 Tužba za naknadu štete na temelju članaka 178. i 215. stavak 2. Ugovora uvedena je kao samostalni put sudske zaštite, s posebnom ulogom u sustavu sudske zaštite i podvrgnuta uvjetima korištenja koji su osmišljeni sukladno njezinom posebnom cilju.

Razlikuje se od tužbe za poništenje po tome što njezin cilj nije uklanjanje neke određene mjere nego popravljanje štete koju je prouzročila neka od institucija u obavljanju svojih dužnosti.

4 Vijeće nadalje tvrdi da glavni zahtjevi nisu dopušteni jer podrazumijevaju zamjenu pobijanih popisa novim propisima koji bi bili u skladu s kriterijima koje je iznio tužitelj, a Sud nije ovlašten naložiti takvu zamjenu.

5 Glavni zahtjevi se odnose samo na dodjelu naknade štete i, posljedično, činidbu koja ima pravni učinak samo u odnosu na tužitelja.

Stoga ovaj navod treba odbaciti.

6 Tuženik nadalje tvrdi da bi Sud, ako prihvati zahtjev za naknadu štete, radi utvrđenja visine štete morao odrediti kriterije prema kojima je kompenzacija glede cijena trebala biti izvršena, čime bi povrijedio diskrecijske ovlasti koje Vijeće ima pri donošenju normativnih akata.

7 Određivanje kriterija primjenjivih na izračun sporne kompenzacije ne odnosi se na dopuštenost nego na osnovanost zahtjeva.

8 Tuženik tvrdi da je alternativni zahtjev nedopušten jer njegov sadržaj nije precizan a tužbeni razlozi uopće nisu obrazloženi.

9 Zahtjev kojim se potražuje naknada neke neodređene štete nije dovoljno precizan i stoga se mora smatrati nedopuštenim.

10 Stoga je zahtjev dopušten samo u dijelu koji se odnosi na glavni zahtjev.

O meritumu

11 Izvanugovorna odgovornost Zajednice pretpostavlja barem nezakonitost akta koji je navodni uzrok štete.

Kada je u pitanju normativni akt koji podrazumijeva odluke kojima se vrši izbor ekonomske politike, odgovornost Zajednice za štetu koju su pojedinci navodno pretrpjeli zbog učinaka tog akta može nastati, u skladu s odredbama članka 215. stavka 2. Ugovora, samo ako postoji dovoljno ozbiljna povreda višeg pravnog pravila kojim se štite pojedinci.

Stoga, u konkretnom slučaju, Sud mora prvo utvrditi postoji li takva povreda.

12 Uredba br. 769/68, donesena na temelju članka 37. stavka 1. Uredbe br. 1009/67, koja zahtijeva od Vijeća donošenje odredaba o mjerama koje su potrebne za kompenzaciju razlike između nacionalnih cijena i cijena važećih od 1. srpnja 1968., ovlašćuje državu članicu u kojoj je cijena bijelog šećera veća od ciljane cijene, da odobri kompenzaciju za količine bijelog šećera i sirovog šećera koje su, 1. srpnja 1968. u 00:00 sati, bile u slobodnom prometu na njezinom teritoriju.

Tužitelj ističe da, za države članice s niskim cijenama, ova uredba predviđa plaćanje pristojbe na zalihe šećera samo ako su prethodne cijene bile niže od interventne cijene važeće od 1. srpnja 1968., pa da iz toga slijedi da usvajanjem različitih kriterija za pravo na kompenzaciju proizvođača šećera sa sjedištem u državi članici s visokim cijenama, uredba krši odredbe posljednjeg podstavka

članka 40. stavka 3. Ugovora, prema kojoj se zajednička politika cijena mora temeljiti na zajedničkim kriterijima i jedinstvenim metodama izračuna.

13 Navedena razlika ne predstavlja diskriminaciju, jer je posljedica novog sustava organizacije zajedničkog tržišta šećera gdje nema jedinstvene fiksne cijene nego postoji najviša i najniža cijena pa se uvodi raspon cijena unutar kojeg visina stvarne cijene ovisi o razvoju tržišta.

Stoga se ne može osporiti opravdanost prijelaznih odredaba koje propisuju plaćanje pristojbe samo u slučajevima gdje su prethodne cijene još uvijek bile niže od raspona novih cijena te dopuštaju kompenzaciju samo u slučajevima gdje su prethodne cijene bile više od tog raspona, ocjenjujući da bi, u slučajevima gdje su se prethodne cijene već nalazile unutar utvrđenog raspona cijena, trebali djelovati tržišni mehanizmi.

14 Osim toga, glede specifičnosti sustava koji je uveden s početkom od 1. srpnja 1968., Vijeće je donošenjem Uredbe br. 769/68 ispunilo uvjete iz članka 37. Uredbe br. 1009/67.

15 Također valja otkloniti tvrdnju tužitelja da Uredba br. 769/68 krši odredbe članka 40. Ugovora jer metoda izračuna kompenzacijskih pristojbi i naknada za zalihe sirovog šećera proizlazi iz one usvojene za bijeli šećer, što, prema navodima tužitelja, može dovesti do nejednakog tretmana proizvođača sirovog šećera.

Iako je, oslanjajući se na hipotetske slučajeve, tužitelj tvrdio da izabrani način izračuna ne mora nužno dovesti do ujednačenih rezultata za proizvođače sirovog šećera, nije dokazao da je to mogao biti slučaj na dan 1. srpnja 1968.

16 Tužiteljeva tužba za naknadu štete ne ispunjava gore navedene preduvjete te se mora odbiti.

Troškovi

17 Sukladno članku 69. stavku 2. Poslovnika, snošenje troškova naložit će se stranci koja izgubi spor.

Tužitelj nije uspio u svojim tužbenim razlozima.

Iz navedenih razloga,

na temelju postupovnih akata;

saslušavši izvješće suca izvjestitelja;

saslušavši stranke;

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika;

uzevši u obzir Ugovor o osnivanju Europske ekonomske zajednice, a posebno članke 40., 173. i 215. stavak 2.;

uzevši u obzir Uredbu Vijeća br. 1009/67 od 18. prosinca 1967., a posebno članak 37. stavak 1.;

uzevši u obzir Uredbu Vijeća br. 769/68 od 18. lipnja 1968.;

uzevši u obzir Protokol o Statutu Suda Europskih zajednica;

uzevši u obzir Poslovnik Suda Europskih zajednica,

SUD

odbijajući sve druge šire ili protivne zahtjeve, proglašava i presuđuje:

1. Tužba se odbija kao neosnovana.

2. Tužitelju se nalaže snošenje troškova postupka.

Lecourt Mertens de Wilmars Kutscher

Donner Trabucchi Monaco

Pescatore

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu, 2. prosinca 1971.

Tajnik Predsjednik

A. Van Houtte R. Lecourt